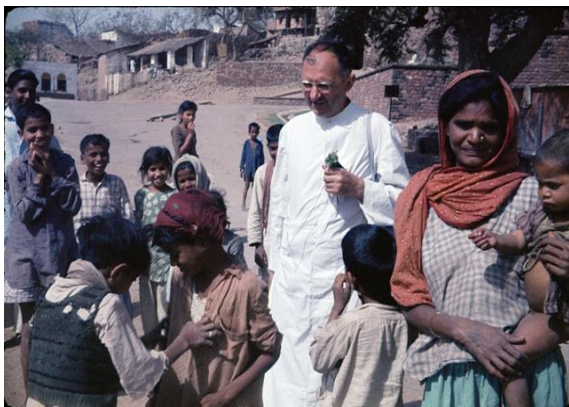

WIE ZAL ER GETUIGEN? Een brief uit 1982

In 1982 schreef Joseph Wresinski, tijdens een reis door Israël en Palestina, een brief aan de volontairs, werkzaam in het internationaal centrum van de Vierdewereld-Beweging in Pierrelaye, nabij Parijs.

Vijf jaar voor de inhuldiging van de Steen ter ere van de slachtoffers van extreme armoede doet hij een oproep om het lijden van de meest armen in onze samenlevingen nooit meer te vergeten. Het dragen van dat lijden lijkt wereldwijd te verdwijnen als in een zwart gat in het heelal.

Foto uit 1965: Joseph Wresinski in Indië

Beste,

Als je zo ver van huis bent, word je in verwarring gebracht, want jij hebt het geluk te leven in een universele context. Je kan situaties, dingen juister inschatten. **Eén daarvan is de opdracht die de Beweging wijselijk gekozen heeft, de keuze om de schrijnende armoede waarin de gezinnen leven, op te schrijven: uur na uur, dag na dag. Liefde is de drijfveer van deze keuze, daar ben ik zeker van. Liefde die we voelen voor de gezinnen en de zekerheid dat, zonder dat dagelijkse contact, een andere toekomst voor de gezinnen onmogelijk zou zijn. Anders zijn ze gedoemd om vergeten te worden, zoals we al zegden.**

Hier in Palestina leef ik constant te midden van deze realiteit van het vergeten. We zeggen dat het leven en de aanwezigheid van de armen geen sporen nalaten. Welke sporen, welke afdrucken hebben ze achtergelaten in de wijken Courneuve, in Francs-Moisins, in Cerisaie? Onlangs was ik er nog.

Ik herkende zelfs de juiste locatie niet meer, hoewel er vele tranen de aarde bevochtigden, honderden gezinnen geleden hebben en hun wanhoopskreten daar ten hemel stegen. **Geen enkel monument, geen steen, geen herdenkingsplaat is er te zien, alleen de littekens op hun huid.** Enkel de groot geworden kinderen bewaren de herinneringen voor ze vergeten worden. En nochtans, op deze plaatsen hebben mensen afgezien zoals nergens anders. Hier hebben we kinderen zien bedelen, beschaamd. Hier zagen we volwassen mensen, op schandelijke wijze vernederd. Kinderen en volwassenen, slachtoffers van een onaangepaste wetgeving. Kinderen en volwassenen, speelbal van kleingeestig gedrag. (...) We zagen de willekeur heersen. We zagen een menigte van arme mensen zonder verdediging, gebroken van schaamte. En wat hebben we dan nog niet gezien?

WIE ZAL HET NOG WETEN? WIE ZAL ER GETUIGEN?

Wie zal de woorden en de gedachten van deze bevolkingsgroep doorgeven? Een bevolkingsgroep van mensen, herleid tot slaven, herleid tot roemloos heldendom want ze hebben niets om zich te verdedigen. Ze kunnen alleen maar gelukkig worden van een eenvoudige glimlach **en hun ongekende liefde voor hun gezin, hun familie, een liefde die niet wordt begrepen en vaak belachelijk wordt gemaakt.** Als wij er niet waren geweest, dag na dag, dan zou één van de meest pijnlijke bladzijden uit het leven van de meest arme mensen uit de het boek van de mensheid zijn verdwenen. **Zo zou de mensheid het lijden, aangedaan aan hun broeders en zusters, vergeten.** En dat zou zelfs als heel normaal beschouwd worden.

Vertaling: Raf Bisschops, Augustus 2017

Oorpronkelijke titel: Qui en témoignera ?

Verschenen in de *Revue Quart Monde* nr 183, aug2003

© ATD Vierde Wereld. www.joseph-wresinski.org